

dette og er først og fremmest skyld i det. Derfor må „kvindens opdragelse unddrages kvinden, og hele menneskelighedens opdragelse unddrages moderen. Kvinden maa frigøre sig eller frigøres fra sig selv. Kvinden må forsage“. Men gør hun det ret, da har hun ophørt at være kvinde, da har hun modtaget den indre dåb, som de får, der stiller sig under menneskelighedens fane. „Og det alene vilde være kvindeemancipation“.

Men er nu dette muligt? Vil kvinden frigøres fra slaveriet kun for at bli ulykkelig? Lykkeligere kan hun nemlig ikke bli ved denne frigørelse. Saligheden kan den ikke love hende, og til gud er vejen endnu lang.

Med disse spørgsmål slutter Weininger sin bog; men den er et vældigt nei til dem alle. „Kvinden må tilintetgøres ved mandens vilje. Voila un homme!“

Det er løgn, det er overdrivelse, brutalt, råt! Så vil vel kvinden råbe til denne Dr. Weininger Og dog siger den ukjendte forfatterinde: „Sjelden tror jeg desværre, vi er forstået bedre, tiltrods for den megen vilkårlighed og gjætning og de mange løse påstande For sandhed er der i denne bog! Megen sandhed; men også megen sygdom“. Og hun spørger: „Skulde *det* tilsidst være forklaringen på alt det onde, vi kommer op i, fordi vort inderste Væsen aldrig kommer helt i harmoni med vor vilje og vore bestræbelser for at være menneske i samme forstand som manden — borger, samfundsmenneske, hjernemenneske? Skulde det være forklaringen på den gåde, jeg selv ikke kan løse — mig selv?“

Men hun svarer: „Der er en ting, som er over alt, vældigere og grusommere, større og herligere end nogen anden magt i himlen og paa jorden, og fordi denne magt gennem os fuldbyrdes, derfor er det stort og herligt at være kvinde! Gennem os fuldbyrdes mysteriet. Vi har vor plads i alnaturens allerhelligste. Kan jeg saa misunde manden, som slider derudenfor med livets mange hænde gårdgutstjenester? Og kan jeg så ønske at bli mand? Nej, jeg misunder ikke Mændene; thi de er de forfordelte. Hvor er vi ikke rige, i forhold til dem! Vi som har både barnet og — manden. Vi som har den hele, udelte, evige kærlighedsevne. Vi som er Mysteriet! Træet med rødderne i den dybe jord og kronen højt mod himlen. Vi som *føder* Manden!

(Sluttes).

Dansk Kvindesamfund.

Aarsberetningerne.

Odense-Kredsen.

9. Juni 1903—9. Juni 1904.

I Aarets Løb er der afholdt 6 Foredrag og nogle Oplæsninger.

2. Septbr. Frk. Schmidt: Loven om Menighedsraad.

22. Septbr. Frk. Beytrup: om Fængselsreformatoren E. Frey.

7. Oktbr. Forfatterinden, Frk. Sophie Breum: om Birgitte Gjoe.

13. Novbr. Frk. Helene Berg: om Personlighedsudvikling.

2. Decbr. Frk. Sine Andersen: Hvad kan der gøres for vor Tids Fattige og Arbejdsløse?

2. Marts. Karen Mortensen: Arbejdsspørgsmaalet i vor Tid.

12. April. Frk. Jespersen, Aarhus Husmoderskole: Om Betydningen af Uddannelse i Huslighed paa vore Husholdningsskoler.

Aftenskolen begyndte 22. Oktbr. med 116 Elever og sluttede med 86. Undervisningsfagene var: Dansk med Litteratur, Regning, Skrivning og Haandarbejde; denne Aftenskole har gaaet i 13 Aar, og vi agter at fortsætte.

Vi = 41 Medlemmer.

Ringkøbing Kredsen.

Det forløbne Aar har for os været et Mærkeaar, idet Kredsens Stifter, vor energiske, opofrende Formand, Fru Stampe Feddersen, er flyttet bort. Det har for os været et uerstatteligt Tab, hvilket enhver, som kender hende, let vil kunne forstaa; hun er jo Kvindesagens varmeste Forkæmper, lige interesseret for alle Samfundsklasser.

Da Fru Stampe Feddersen for ca. 9 Aar siden kom over til os, kendte vi ikke meget til Kvindesagen, men der samledes hurtig en forholdsvis stor Kreds om hende. Vi frygtede længe for, at som Kredsens skyldte hende sin Tilværelse, vilde Interessen ogsaa falde, naar hun forlod os, men efterhaanden er der kommen saa megen virkelig Varme og Interesse for selve Sagen, at jeg sikkert troi og haaber, vi skal bevare vort forholdsvis store Medlemsantal.

Hvor stor en Hengivenhed Fru Stampe Feddersen har vundet, saas bedst ved den store Tilslutning til den Fællesspisning, vi holdt den 18de Oktober, lige før hendes Afrejse, og hvori der deltog saa mange fra By og Land, som Haandværkerforeningens store Sal kunde rumme. Fru Stampe Feddersen har gjort os den Glæde at være Æresmedlem af vor Kreds.

Vi har i Efteraaret arbejdet for at faa Kvinder

